

SIMON ROLAND

Nyári pillanatok

míg a szorgos fakopács
pihen egy kicsit a póznán
a rigó gazdagon trilláz
meghajol a csend zöld hulláma

Albatrosz

mint egy ősi mitikus nomád
kitárt szárnya maga a szabadság
változik a táj de ő csak repül tovább
millió arcú a világ mégsem leli otthonát

vén óriások mord szirtek
küzdenek a víz démonával
a tenger hirtelen békét hirdet
s bős hadával horizont felé vágat

vulkanikus sziget a nap
ömlik a vérvörös fénye
az örült habokba zuhan
Atlantisz kulcsát elkérje

távolság ölelő karjából
kifut a dicsőséges vitorlás
legyőzött száz vihar varázslót
albatrosz tör fel egy matróz torkából

az óriás madár kíséri a hajót
megmenti a merész legénységet
az éj és a veszély setét szájából
szemével a mindenségbe réved